

II.

Минали се бѣха отъ тогава нѣколко години. Азъ бѣхъ вече голѣмъ момъкъ, учехъ се успѣшно въ висшето училище, знаехъ правописа, географията, аритметиката, изучилъ бѣхъ законитѣ на Конфуций, запознатъ бѣхъ и съ другитѣ му съчинения, известни подъ името: „Четиритѣ книги“. Издържалъ бѣхъ първия си изпитъ за мандаринъ и получихъ стъклената топчица.

Дойде време да държа изпитъ и за по-висока титла — за синята топчица. Минахъ нѣколко мъчени изпита, настана и последниятъ.

Тоя изпитъ се произвежда всѣка година съ голѣма тържественостъ въ Унъ-Хио-Кунгъ, — Академията на наукитѣ, която се намира до двореца. Академията е една отъ най-великолепнитѣ сгради въ Пекингъ. Тя е построена всрѣдъ огроменъ паркъ. Освенъ другитѣ помѣщения, въ нея има 8,000 стаи, въ които затварятъ ония, които ще държатъ изпитъ. Въ време на тѣзи изпити почти цѣлата държава следи за това, което се върши въ Академията; всички се интересуватъ отъ резултатитѣ на изпита.

Сутринтъ, когато щѣхъ да държа изпита си, баща ми ме повика. Той ме очакваше въ „Залата на прадѣдитѣ“. Такива зали има въ всѣка богата китайска къща; тѣ сж споменъ за умрѣлитѣ. Обикновено, това е голѣма стая, разкошно украсена; тя се счита за свещена. По стенитъ висятъ портретитѣ на прадѣдитѣ съ надписи. До една отъ стенитъ има жертвеникъ; надъ него сж окачени неугасими лампади; всички домашни се прекланятъ предъ него. Нито единъ глава на семейство не започва